

Kürti László
FELÜL AZ ÍRÁS

*mire a kávéház szokott termébe léptem,
émelygett létem, és kivet a veríték.*
titkos hatalmaknak voltam a kezében,
boromtól vérzett át a szatén teríték.

az elcsábítható levakarhatatlanoknak
fülébe súgtam egy kinevelt, vén átkot.
hisztijük helyett a magány, ami oktat,
s némán, hosszú hajjal, mint a huligánok

vártam, hogy végre rám sötétedjen.
szépek voltak a nők, akik utánam sírtak,
könnyű velük most kegyetlennek lennem,
s tűzött rám, fel sem néztem, névtelen sok csillag.

INTELEM

az ember válogassa meg,
hogy kit ismer félre!
a hálát a bosszútól
egy gondterhelt sóhaj
választja el. beledöglesz
az önzetlen jószándékba,
jótett helyébe, még időben
mentsd az irhádát!